

«Магічна сила»

казкова історія

Авторка: Влада Крижна

Редакторка: Марія Семашкіна

Ілюстраторка: Марія Безкоровайна

Для дітей дошкільного та молодшого шкільного віку.

У сиву давнину володарював могутній князь Мстислав. Його володіння простягалися у своїй безкрайності з півночі на південь, зі сходу на захід.

Одного весняного теплого дня у князя та його дружини Божени народилася прекрасна донька, якій дали ім'я Роксолана.

Лана - так називали дівчинку її батьки та близьке оточення у палаці. Зростала княжна у любові та піклуванні. Мала веселий, добрий характер та допитливий розум. Лана мріяла подорожувати та побачити весь світ.

Одного осіннього дня Лана разом зі служницею пішла на прогулянку. Тільки-но вони вийшли, як подув холодний вітер. Служниця запропонувала княжні повернутися до замку, але дівчина відмовилась це робити. Натомість, попросила принести для себе улюблену розшиту червоними мальвами хустку, щоб продовжити прогулянку. Лана на кілька хвилин залишилась сама у дворі. Різні думки вирували у неї в голові.

Біля замку простягався густий ліс. Люди з селища казали, що там водяться чарівники та гноми - лісовики, а вік дубів сягає тисячі років. Лана потайки мріяла потрапити туди хоч на хвилинку і подивитися на це диво природи зблизька, а не тільки з вікон своєї кімнати.

“Зараз найкраща нагода сходити на невеличку прогулянку у той ліс, поки служниця не повернулася,” - подумала Лана.

У цей же час до замку привезли різні товари для кухні. І тому центральна брама була відкрита. Вартові, які зазвичай чергували біля входу, метушилились осторонь та про щось гучно говорили з крамарями.

Більше не роздумуючи Лана вийшла за межі двору. Майже зі швидкістю антилопи пробігла через відчинену браму у напрямку до лісу.

Коли замок залишився позаду, княжна опинилася поміж велетенських дубів. Вона зробила крок і ще декілька... Далі Лана пішла сміливіше, озираючись назад, щоб не втратити орієнтири для зворотнього шляху. Раптом дівчина почула, як щось зашурхотіло в неї під ногами. То було створіння, схоже на маленького, гарнесенького їжачка. Не зважаючи на голки у цього створіння, Лана захотіла взяти його на руки. Але воно, ніби прочитавши її думки,

швидко побігло вперед, час від часу ховаючись у траві. Лана попрямувала за ним, намагаючись упіймати. Дівчина і не помітила, як потрапила у темну гущавину. Озираючись, княжна немов прокинулася від сну, коли усвідомила, що заблукала. Лана побігла назад, потім у протилежну сторону. Княжна бігала в різні боки, не розуміючи, як знайти шлях до замку.

“Як мені тепер повернутися додому? - казала вголос дівчина і сльози котилися по її обличчю.

Вечоріло. Почав накрапувати дощик. Лана почувалася зовсім розгубленою. Раптом дівчина побачила, як щось яскраве мерехтить помаранчевими стрічками за заростями хмелю. Княжна побігла туди і опинилася біля вогнища.

- Тут є хто - небудь? - прокричала дівчина.
- Є,є, - пролунав у відповідь неприємний, скрипучий голос.

З - під високого пенька поміж коренів вийшов худорлявий, маленький чоловічок, вдягнений у темно-зелений тулуп. В його сивому волоссі та бороді заплутався мох. А на голові стирчало чорне перо крука. Обличчя незнайомця здавалося просякнутим злобою, а очі виражали особливу хитрість.

- Хто ви такий? - перелякано запитала княжна.
- Я? Хто я такий? - раптом викрикнув маленький чоловічок, - вдерлася у чужі володіння і ставить тут ще запитання! - вороже продовжив він.
- Вибачте, я не хотіла нікуди вдиратися, - сказала ще більш перелякано Лана. - Я заблукала. Мене звуть Роксолана.
- Роксолана...,десь чув це ім'я.. А я володар цього лісу та всього, що в ньому є - чарівник Великий Крук.
- Ви володар всього цього? Але ж ні. Князь Мстислав, мій батько, володіє цими землями!, - сказала княжна підвищеним від несподіванки голосом.
- Ти смієш на мене кричати та сперечатися? Та я з тобою таке зроблю! - очі Крука наповнилися кров'ю.

Чарівник прижмурився і почав міркувати, як покарати дівчину за її слова та поведінку.

- Благаю вас, не карайте мене. Мені треба повернутися додому.
— майже прошепотіла Роксолана.

- Ні, я вже придумав, що зроблю з тобою. Ти вдерлася у чужі володіння та посміла сперечатися зі мною. І тому ти залишишся в цьому лісі назавжди.

Великий Крук почав нашіптувати слова, незрозумілі дівчині. Міцний сон поволі скував її рухи, повіки стали важкими, навколишній світ поволі ставав нереальним. І княжна побачила себе у батьківському замку, серед рідних облич. Всі вітали її з днем народження. У цьому сні Лана бачила, як проходить через браму і йде до лісу. І раптом вона відчула потік холодної води у себе на голові та плечах.

Лана прокинулась. Був ранок. Вона знаходилась знову в чарівному лісі і зрозуміла, що зустріч з чарвником відбулася насправді. Княжна нахилила голову і побачила своє відображення у воді.

- Що зі мною? - прокричала Лана, перелякано дивлячись у водяне дзеркало.

Все тіло дівчини покрилося рідким пір'ям коричневого та сірого кольорів. Її шия стала тонкою та довгою. Замість ніг були маленькі червоні лапки. І тепер вона пливла озером. Роксолана зрозуміла, що Крук перетворив її на лебедицю. Відчай Лани був таким великим, що жодних думок не виникало і добрати слів вона теж не могла.

Пройшло багато днів, а може й тижнів. Єдиною розрадою у княжни - лебедиці залишились тільки її пісні. Вона співала кожного дня на світанку разом з соловейком, який мешкав по сусідству у заростях біля озера.

Одного ранку щось зашурхотіло у кущах очерету. За мить звідти вийшов маленький чоловічок, здалека схожий на чарівника Крука, але тільки зростом. Несподіваний гість був вдягнений у червоний плащ, розшитий золотим та чорним дубовим листям. Він мав довгу бороду і маленькі засмучені очі кольору ясного неба.

- Хто ти такий ? - спитала Лана, підпливаючи до чоловічка, радіючи що не втратила навички розмовляти.
- Я самотній житель цього лісу. Мене звуть Блискавиця, - відповів гість, - А тебе як звати?
- Я Роксолана, донька князя Мстислава та княгині Божени. Я пішла через цікавість до цього лісу і заблукала.

Княжна розповіла свою історію, як зустріла Крука та потрапила під його закляття.

- А тепер мені здається, що я почала забувати все своє попереднє життя, рідну домівку. Буває так, що я навіть не можу згадати обличчя матері та батька, - жалілася дівчина.
- Так, жадлива історія... - задумливо проговорив Блискавиця. - Але не піддавайтесь дії закляття! Ти маєш боротися за свої спогади. Інакше магія повністю поглине тебе і ти все забудеш, - Блискавиця замовк на хвилину, а потім продовжив, - я нічого не можу пригадати... звідки я родом, яке моє справжнє ім'я, хто мої батьки і що роблю в цьому житті. Але зараз почуваюся таким щасливим, що знайшов тебе тут, і тепер я не сам.
- І що, за час перебування в лісі ти так і не придумав, як врятуватись? - запитала Лана з сумом у голосі.
- На жаль, ні. Все тут служить Великому Круку. Стежки та доріжки дуже плутані. Годинами можеш ходити по колу, так і не знайшовши виходу, - опустивши голову, промовив Блискавиця.
- Я приречена провести тут все своє життя... - відпливаючи від берега, сумно проговорила дівчина.
- Роксолано, чуєш, ми тепер разом будемо шукати вихід, боротися та підтримувати один одного, - Блискавиця почав бігати уздовж берегу та кликати Лану назад до краю озера.

Йшов час. Лебедиця та її новий друг бачились щодня. Вони не полишали надії перемогти злі чари та знайти шлях додому.

Одного разу Блискавиця прийшов до озера серйозніший, ніж зазвичай.

- Княжна - лебідь, - звернувся він одразу до Лани, - є дещо важливе, про що я тобі не розповів.
- І що ж це? - здивовано запитала дівчина.
- Справа в тому, що магія Крука, як і будь-яка інша, має зворотню дію.
- Тобто? Про що ти говориш?
- Я кажу про те, що коли відбувається якась магія, закляття завжди має зворотний бік. Чарівник, звісно, зачаклував мене та ув'язнив у лісі. Але це закляття, разом зі шкодою, дало мені магічну силу, якої я досі не мав.

- Яку силу? І чому ти її ніколи не показував? - здивувалася Лана.
- Ну, справа в тому... Розумієш... Я боюся її використовувати, тому що не вмію нею керувати. Я можу, плескаючи у долоні, робити блискавку, яку потім можна направити у будь-яку ціль. Тому й прізвисько в мене таке - Блискавиця.
- Цікаво, яка ж у мене тепер супер сила? Що я можу робити такого дивовижного? - очі Лани аж заблищали від несподіваної новини.

Думала про це княжна-лебедиця багато днів. Вона намагалася силою думки перетворити жабу на пса, розчаклувати Блискавицю, знайти інгредієнти для чарівного зілля серед водоростей. Але всі спроби віднайти її таємничу магічну силу були марні.

Минув час. Одного морозного ранку Блискавиця прийшов до озера і не побачив там лебедиці. Його здивуванню та тривозі не було межі. Він обійшов усе озеро, дослідив зарості очерету, пройшовся між вербами, які схилили своє довге гілля до води. Але княжни ніде не було. У відчаї Блискавиця сів на камінь, склонивши від суму голову. Але одразу ж почув знайомий голос, який лунав зверху.

- Гей, Блискавице, бачиш, ось моя магічна сила!

Він подивився вгору і побачив лебедицю, яка у повітрі розмахувала могутніми крилами.

- Бачиш, я вмію літати, та ще й як вмію! Дотепер я навіть на землю боялася ступити своїми маленькими ніжками і зовсім не вірила в себе. А тепер можу перелетіти весь цей ліс, - сідаючи біля Блискавиці, сказала Лана.
- Княжна, я дуже щасливий, що ти віднайшла свою силу, - зрадів її друг і почав бігати туди-сюди, як і зазвичай від хвилювання.
- Але це ще не все, - продовжувала лебедиця, - я знайшла край лісу і ми можемо повернутися додому. Я прилетіла за тобою. Думаю, нам варто поспішати!

Раптом нізвідки налетів шалений вітер. Сухе гілля, опале листя та пилюка піднялися вгору. На озері здійнялася велика хвиля. Над Ланою та Блискавицею кружляв Великий Крук у подібні чорного птаха.

- Що, втікати надумали? - знайомий скрипучий голос звернувся до бранців лісу. - Нічого не вийде. Ви тут мої полонені назавжди!
- Блискавице, біжи за мною по дорозі. Я буду вказувати тобі шлях! - крикнула княжна, злітаючи вгору та повертаючи у напрямку, який розвідала вранці.

Але Крук своїм могутнім дзьобом вчепився у праве крило лебедиці і став тягнути донизу. Від болю та боротьби Лана вскрикнула, сльози текли з її лебединих очей.

- Мій друже, біжи, скільки маєш сил у цьому напрямку і нікуди, чуєш, нікуди не звертай, які б перепони ти не зустрів на своєму шляху!
- Ні, Роксолано, я нікуди без тебе не піду! - відповів Блискавиця, починаючи плескати у долоні.

Яскрава блискавка засвітилася у нього в руках. З кожною секундою вона ставала все більшою й яскравішою. Раптом, куля вирвалася з рук Блискавиці і полетіла у напрямку дерев. Крук вибухнув гучним сміхом і тієї ж миті, втративши пильність, випадково випустив з дзьобу крило лебедиці.

Блискавиця почав плескати у долоні знову, нова куля засвітилася ще яскравіше. І цього разу він не помилився. Розряд потужної блискавки полетів у напрямку чарівника і влучив в чорну пташину голову.

Крук у подібні птаха, впав на спину у болото поруч з озером. Його крила та пір'я змокли та злиплись. Він навіть не міг поворохнутися, а тільки сипав образливі прокляття на адресу бранців.

Травмоване крило Лани робило її політ важким та повільним. Блискавиця пробирався в хащах, перелазив через повалені дерева. Навіть переплив річку з одного берега на інший. Він все робив, як казала княжна - біг, нікуди не звертаючи, тому що стежки лісу були оманливі.

Княжна побачила, як вдалині стали виднітися башти замку. Лана направилася туди. В цей час вона вже втратила Блискавицю зі свого поля зору, сподіваючись, що він біжить десь поруч. Чарівний ліс майже залишився позаду, а рідний дім був так близько. Тепер лебедиця відчула, що зовсім втратила сили та вирішила спуститися

донизу. Дивлячись через стовбури дерев вона побачила, як біля дороги метушаться люди та стоять намети. Раптом вона впізнала батька серед тих людей.

- Батько, я тут! Я повернулася! - і дівчина побігла до князя. І тієї ж миті, як лебедиця вийшла з лісу, чари розвіялися та Лана знову стала людиною.

Виявилося, що князь з солдатами весь цей час шукав свою доньку.

Цього ж дня княжна повернулася додому. Всі були дуже раді її бачити та декілька днів не полишали у спокої - просили ще раз й ще раз розповісти про чарівний ліс, і про те, що з нею там відбулося. Жителі замку не могли повірити, що таке трапилось насправді з їх улюбленою княжною. І тільки старенька кухарка важко зітхала, коли чула деталі цієї незвичайної історії.

Лана взагалі не знала, що трапилось з Блискавицею. Чи вдалося йому вибратися з магічного лісу? Де він тепер? Чи побачаться вони колись знову? Від цих болісних почуттів княжна не знаходила собі місця. Кожен день дівчина виходила на прогулянки, годинами блукала навколо замку, а також у прилеглому до нього селищі.

Одного разу під час чергової прогулянки Лана побачила скупчення людей, які за чимось спостерігали. Зокрема, там було багато дітей, які голосно гомоніли та бавилися навколо невеличкої імпровізованої сцени. Підійшовши ближче Лана побачила театр з маленьким ляльками. І яке ж було її здивування, коли дівчина побачила такого знайомого Крука, Лебедицю, а, найголовніше - Блискавицю. Дія проходила в магічному лісі. Все було саме так, як трапилось насправді декілька місяців тому. Лана заклала від несподіванки. Так вона простояла до кінця вистави. Після гучних оплесків з - за ширми вийшов молодий хлопець, який і керував фігурками казкових ляльок.

- Звідки вам відома моя історія? - відразу запитала дівчина парубка.
- Ну, по-перше, це не тільки Ваша історія, а і моя. А по - друге, у мене до Вас також питання - чи не Роксоланою Вас звать? - і парубок у вишитій сорочці, з жолудями та дубовим листтям у візерунку, усміхнувся.

Марко - тесля з селища два роки тому пішов восени до лісу, щоб знайти червоний дуб та зібрати гілля для своїх робіт з дерева. І зустрів Великого Крука, який наклав на нього закляття.

Повернувшись додому, Марко випиляв з дерева ляльок та став розповідати про магічний ліс та його секрети.

Ось так народжуються казки.

2021 р., м.Краматорськ, Донецька обл.